

Bij Saïd thuis

„Hier is 't, Ernst-Jan,” zegt Saïd. „Daarboven woon ik.” Ernst-Jan kijkt omhoog en ziet een reusachtig hoog gebouw met een heleboel ramen. Hij is erg nieuwsgierig hoe het er bij Saïd thuis uitziet. Saïd trekt aan een touw dat uit de brievenbus hangt en de deur gaat open. Ze klimmen drie trappen op, dan zijn ze op de verdieping waar Saïd woont. Zijn moeder staat al bij de deur. Ze heeft een hoofddoek om.

„Geweldig dat je bij ons op bezoek komt,” zegt ze. De kamer ziet er gezellig uit. Er hangen prachtige kleden aan de muur. Ernst-Jan ziet dat Saïd niet de enige thuis is. Hij heeft een zus, Karima.

Saïd is afkomstig uit Marokko, een warm en bergachtig land. Hij heeft er vijf jaar gewoond voordat hij naar Nederland kwam.

Ernst-Jan kijkt nog eens goed rond. Het valt hem op dat er veel kussens op de grond liggen. Dat zou hij thuis ook wel willen hebben, daar kun je lekker op spelen.

Eerst drinken ze thee. Het is schemerig in de kamer en het is erg gezellig. De thee smaakt geweldig. Ze krijgen er ook koek bij. Dat gaat er wel in bij Ernst-Jan, want na schooltijd is hij altijd hongerig. Als alles op is, spelen ze nog tot vijf uur.

„Hoe was het bij Saïd?” vraagt moeder als hij thuiskomt. „Leuk,” zegt Ernst-Jan. „Morgen ga ik weer.”

Sneeuwpret

Ik ben dol op sneeuw en ik was dan ook reuzeblij toen ik maandag op het jeugdjournaal hoorde dat het zou gaan sneeuwen. Er werd bij gezegd dat het weer donderdag zou veranderen, dan zou het weer gaan regenen. Gelukkig konden we de hele vrije woensdagmiddag in de sneeuw spelen.

Sommige kinderen probeerden kastelen te bouwen of in de sneeuw te tekenen. Maar de meesten verschenen met hun slee op straat. We gingen met zijn allen naar het schoolplein. Daar zijn speelbulten aangelegd en we bedachten allerlei manieren om daarvan af te sleeën.

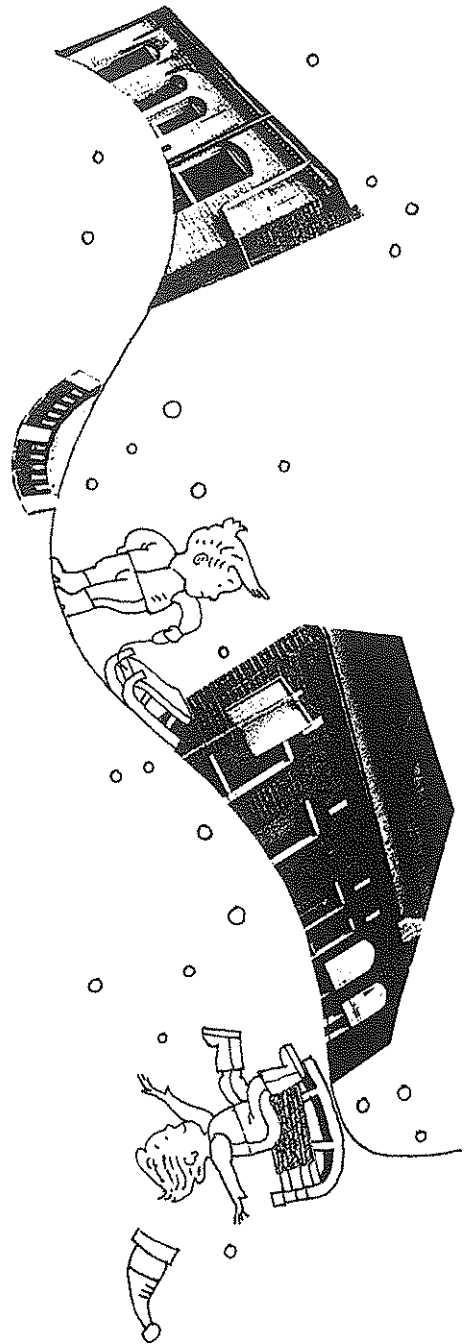
Je geloofde je ogen niet als je zag hoe hard een paar waaghalzen naar beneden vlogen. Sommigen bezeerden hun benen, maar echt ernstige ongelukken deden zich niet voor.

Mij lukte het niet zo erg, want ik had een heel oud sleetje bij me. Je kon het van verre horen rammelen en ratelen. Daarom ging ik liever oefenen in baantje glijden.

We deden die middag van alles met de sneeuw.

We goochelden, jongleerden met sneeuwballen en hielden een spannend sneeuwgevecht.

Helaas ging het weer snel veranderen. Tegen zes uur begon het zacht te regenen. Donderdag was, met de sneeuw, ook de sneeuwpret verdwenen.

Vier hechtingen

Er zijn nog drie mensen voor me en dan ben ik aan de beurt. Het wordt tijd, want ik zit al bijna een half uur in de wachtkamer van onze dokter.

Vandaag kijkt hij voor de laatste keer naar de wond die ik twee weken geleden opgelopen heb. Ik was op bezoek bij mijn oom en tante in Tegelen. Die plaats ligt in het zuiden van Nederland. Mijn ouders waren in huis bij oom en tante; ik speelde met mijn nichtje Natalie buiten.

We speelden voor acrobaten door over muurtjes te lopen.

Dat lukte in het begin niet zo. Ik was al een paar keer in de problemen gekomen en gevallen.

Natalie kon het erg goed. Dat was ook geen wonder, zij woont daar en zij kent die muurtjes wel.

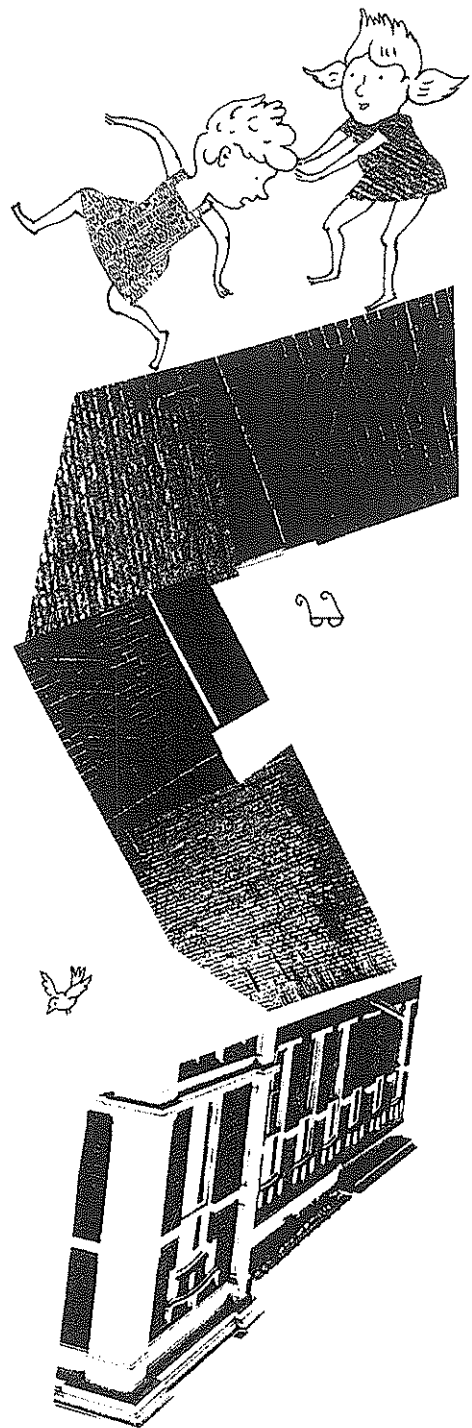
Natalie duwde me steeds en dat vond ik heel vervelend.

Ik begon te wiebelen en viel bijna. Plotseling duwde ze mij zodanig, dat ik echt viel. Ik smakte helemaal languit naar beneden en bleef even verdoofd liggen.

Natalie schrok. Ze had in de gaten dat ze mij een fatale por had gegeven. Mijn kin zat onder het bloed. Ik kon niet praten, dat deed pijn, maar ik maakte Natalie met gebaren duidelijk dat er iets met mijn kin was. Natalie rende naar huis.

Even later stond de hele familie om me heen. Mijn oom bracht me naar het ziekenhuis, waar ze foto's van mijn kaak maakten. Er was gelukkig niets gebroken, maar er moesten wel vier hechtingen in mijn kin.

Vandaag moet ik voor de laatste keer naar de dokter, en daarna is mijn kin vast en zeker weer even gaaf als tevoren.

Brandweergek

Els is een echte brandweergek. Ze verzamelt alles wat met de brandweer te maken heeft. Dat komt doordat haar vader baas bij de brandweer is. Soms rijdt hij op een brandweerauto.

Els woont in de buurt van de brandweerpost en ze gaat altijd kijken als de mensen van de brandweer ergens moeten oefenen. In de kazerne van de brandweer mag ze weleens helpen.

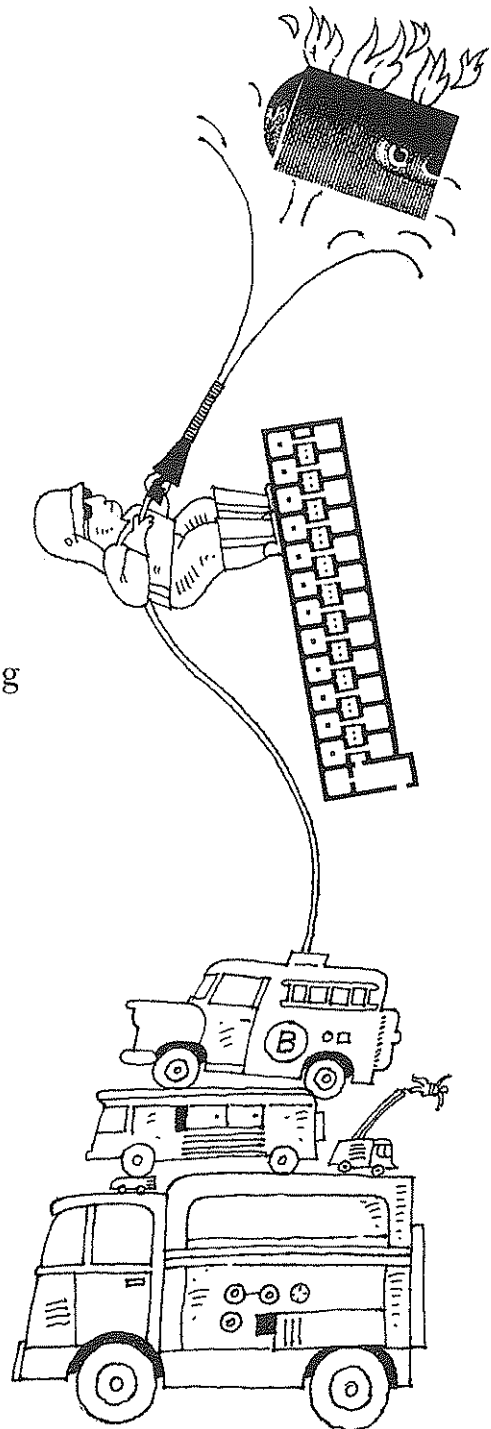
Vier jaar geleden is Els met verzamelen begonnen. Toen vond ze op zolder een brandweerauto die haar vader gekregen had toen hij vijf jaar werd. Hij had hem immers kunnen verkopen, maar dat is gelukkig niet gebeurd. Nu heeft Els dertig auto's en vier aanhangwagens.

Ze heeft één heel unieke auto, dat is haar lievelingsauto. Dat is er een uit Engeland. Het is een heel bijzonder voertuig met een echte brandslang van bijna een meter lang.

Els weet nog niet of ze later bij de brandweer gaat. Pas geleden was er een basisschool die zomaar door iemand was aangestoken. En vorig jaar was er brand uitgebroken na een ontploffing in een fabriek. De vader van Els stond te blussen, toen er opeens een nieuwe ontploffing volgde.

Hij viel en bezeerde zijn arm. Ook gaan er iedere zomer stukken bos in vlammen op doordat iemand een brandende peuk heeft weggegooid.

Nee, Els houdt het voorlopig maar op het verzamelen van brandweerauto's. Dat is wel zo veilig.

Postzegels sparen

Geweldig, nu is het zover! Joris is jarig. In de slaapkamer van zijn ouders maakt hij zijn pakjes open. Er zitten een set messen om hout te snijden en een dik leesboek in.

„Bedankt,” roept Joris blij.

„Dat is nog niet alles,” lacht moeder. Ze haalt een pakje onder het bed vandaan. „Dit heeft de postbode gisteren afgegeven. Linksonder op het pakje staat: A. Voorthuizen, Oldenzaal. Het komt van oom Albert, die brugwachter is.”

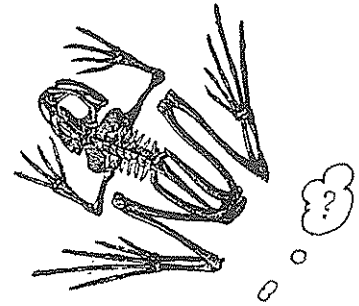
Als Joris het pakje opent, ziet hij dat er postzegels in zitten. „Wat moet dat nou voorstellen?” vraagt hij.

Moeder glimlacht: „Lees eerst de brief maar eens.”

Oom Albert schrijft dat de meeste kinderen iets sparen, brandweerwagens of automerken.

„Misschien is postzegels sparen wel iets voor jou,” schrijft hij. „Het is het leukst om allerlei series te verzamelen. In dit pakket zit een aantal postzegels uit vier verschillende series. Je kunt de series later zelf uitbreiden. Alles bij elkaar zijn dit ongeveer driehonderd zegels. Nou, lijkt het je wat?”

Langzaam maakt Joris het pakketje open. Voor de landenserie zitten er zegels in van Noorwegen, Pakistan, Ierland en Canada. Voor de serie dieren ziet hij sprinkhanen, walvissen, postduiven, allerlei huisdieren, kangoeroes, meikevers, roodborstjes, rendieren en vele andere. In de serie mensen zitten afbeeldingen van Spanjaarden en eskimo's en voor de serie natuur zijn er zegels met weilanden, zonlicht, boomgaarden en de zeebodem. Joris is dolblij met de postzegels. „Als oom volgende week komt, zal ik hem van harte bedanken,” roept hij.

Op de fiets naar school

Ik woon buiten het dorp en moet iedere dag op de fiets naar school. Ik mag pas sinds kort alleen naar school fietsen, omdat de weg van huis naar school zo gevaarlijk is. M'n moeder vindt de weg doodeng. Aan de ene kant loopt een kanaal en aan de andere kant een behoorlijk brede sloot.

Je moet dus heel voorzichtig zijn en niet uit balans raken als er een auto voorbijkomt.

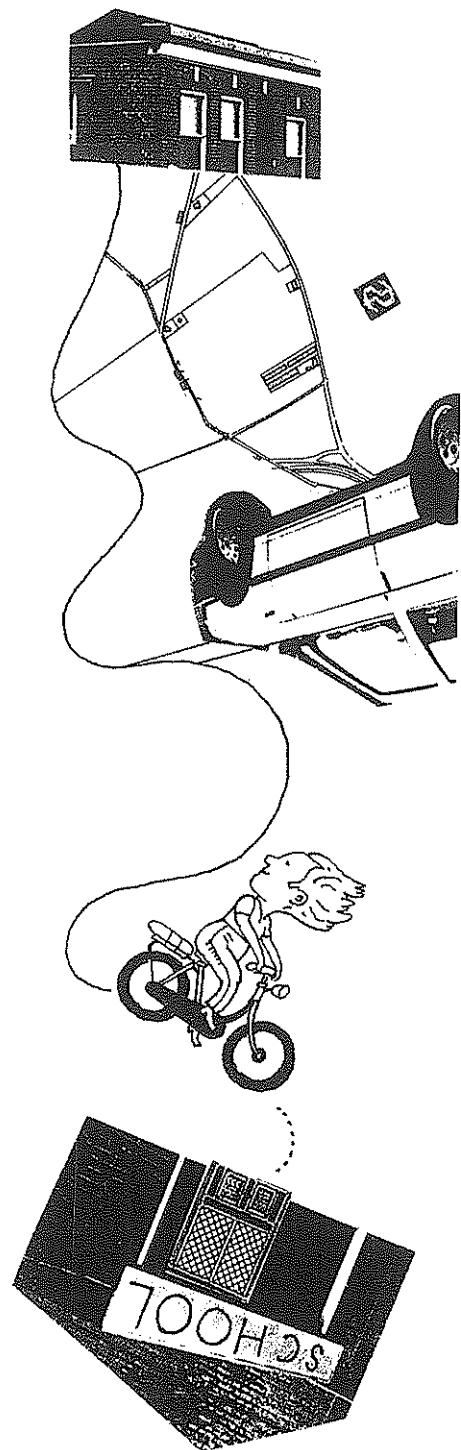
In de tien minuten die ik over de weg doe, kan er met gemak iets vervelends gebeuren. Als het bijvoorbeeld geregend heeft, is het er erg glad. Er spoelt dan modder van de slootkant over de weg. Mijn moeder is vaak erg gespannen als ik naar school ga.

Ze heeft het er erg moeilijk mee en ik beloof haar dan ook altijd dat ik bijzonder voorzichtig zal zijn. Als er weinig verkeer op de weg is, vind ik het fietsen erg plezierig. 's Morgens kom ik weleens boeren tegen die de koeien gemolken hebben en ik kijk onderweg naar de natuur.

Ik ben nu al vijftien keer alleen naar school gegaan. In het begin ben ik een keer in de sloot gevallen. Gelukkig had ik me niet erg bezeerd en was mijn fiets niet kapot.

Ik geloof dat mijn ouders toen wel erg geschrokken zijn.

Ze hadden me nog zo gewaarschuwd. Maar daarna is het steeds goed gegaan en ik hoop dat het zo blijft.

Anansi

In veel verhalen uit Suriname speelt de spin Anansi een grote rol. Er zijn honderden verhalen over Anansi. Hij houdt allerlei mensen en dieren voor de gek. Anansi bestaat helemaal niet, maar in Suriname doen ze alsof het wel zo is.

Ook kinderen smullen van die verhalen. Kijk maar eens wat je van het volgende verhaal vindt.

Jaren geleden leende Anansi geld van een jager. Hij leende ook van een tijger en een haan wat geld.

Na enige tijd komt de haan z'n geld halen.

Anansi heeft niet voldoende geld om de haan te betalen. Een enorme ramp, Anansi zit in de problemen. Wat moet hij doen?

„Ga even lekker op mijn bed zitten,” zegt Anansi tegen de haan.

„Ik moet eerst even het geld gaan pakken.”

't Is niet te geloven, daar komt de tijger ook al aan, denkt Anansi.

Hij zou wel willen verdwijnen. Tegen de tijger zegt Anansi: „Op mijn bed ligt iets lekkers voor jou. Pak dat maar en smul ervan, dan zal ik je zo betalen.”

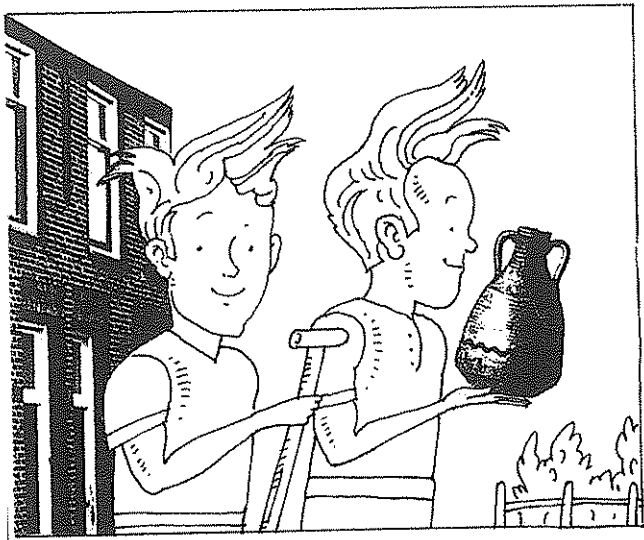
Plotseling verschijnt ook de jager. Hij ziet de tijger en schiet hem dood. „O, jij, stommeling,” zegt

Anansi. „Dat was de tijger van de koning. Wat zal hij boos zijn.” „Verraad me alsjeblieft niet,” smeekt de jager. „Als je me niet verraadt, hoef je me ook niet terug te betalen. Hier heb je nog honderd euro.” Anansi pakt het geld en heeft een prachtige dag.

GOUDSE KRANT

Gevonden: oude munten

Twee kinderen van 11 en 12 jr. vonden jl. woensdagmiddag 71 oude munten. De gebr. Van Zijl waren op hun vrije middag aan het spelen in de buurt van de Ned. Herv. kerk. T.g.v. het slechte weer zaten ze onder het afdak van de achteruitgang. Doordat de regenbui nogal lang duurde (van 14.00 u. tot 16.00 u.) verveelden ze zich en gingen ze wat in de grond graven. Met

een stok maakten ze de grond los. Om ca. half vier stootten ze op een soort pot, die maar tien cm diep zat. Toen ze hem uitgegraven hadden, bleek er nogal wat in te zitten, o.a. botten en munten. Zodra de kinderen thuis kwamen, heeft een van de ouders het Gouds museum gebeld. 's Avonds zijn de munten overgedragen aan ir. P. v.d. Ploeg van het Gouds museum.

Fa. Koopmans houdt open huis

De fa. Koopmans bestond jl. dinsdag 20 jr.

Dhr. en mevr. Koopmans hebben aan de V.d. Meerlaan, op nr. 81, een bakkerszaak en eetgelegenheid.

Speciaal voor deze dag maakte dhr.

Koopmans voor 1,50 feestgebak.

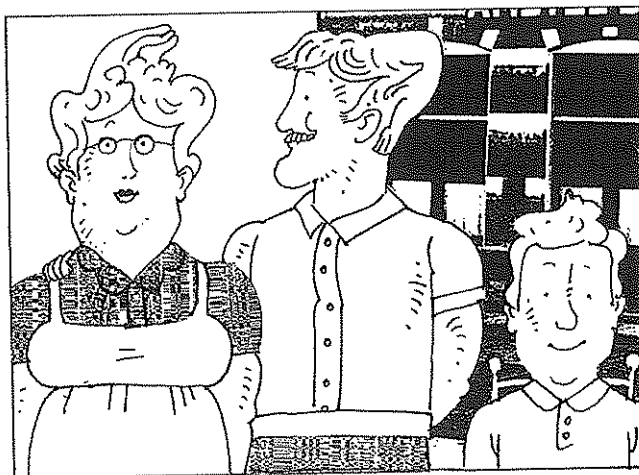
Ook de wed.

Koopmans, de moeder van dhr.

Koopmans, helpt soms nog mee in

de zaak. M.i.v. vol-

gende week is de eetgelegenheid ook 's avonds open. Dit deel van de zaak heeft nu een eigen ingang. Men kan er koffie, broodmaaltijden, belegde broodjes enz. kopen. De zaak bevat tien tafels en twee wc's. Dhr. Koopmans was ook nog enkele jaren bij de mil. politie, maar is nu alweer twintig jaar bakker.

V.l.n.r. mevr. Koopmans, dhr. Koopmans, en zittend de wed. Koopmans

Logés

Vader, moeder en José staan op het perron in Breda.
Ze wachten op de trein uit Frankrijk.

„We lijken wel een ontvangstcomité,” lacht vader.

„Dat zijn we ook,” zegt moeder. „Hé, kijk eens, komt daar geen trein aan?”

De trein dendert het station binnen. Plotseling roept José: „Daar zijn ze. Ik zie René en André.” De twee jongens in de trein staan voor het raam van hun coupé en zwaaien als een gek. Ze komen uit Frankrijk. José en haar ouders hebben hen vorig jaar ontmoet, in het café van hun vader. De moeder van de jongens is Nederlandse en van haar hebben ze een beetje Nederlands geleerd.

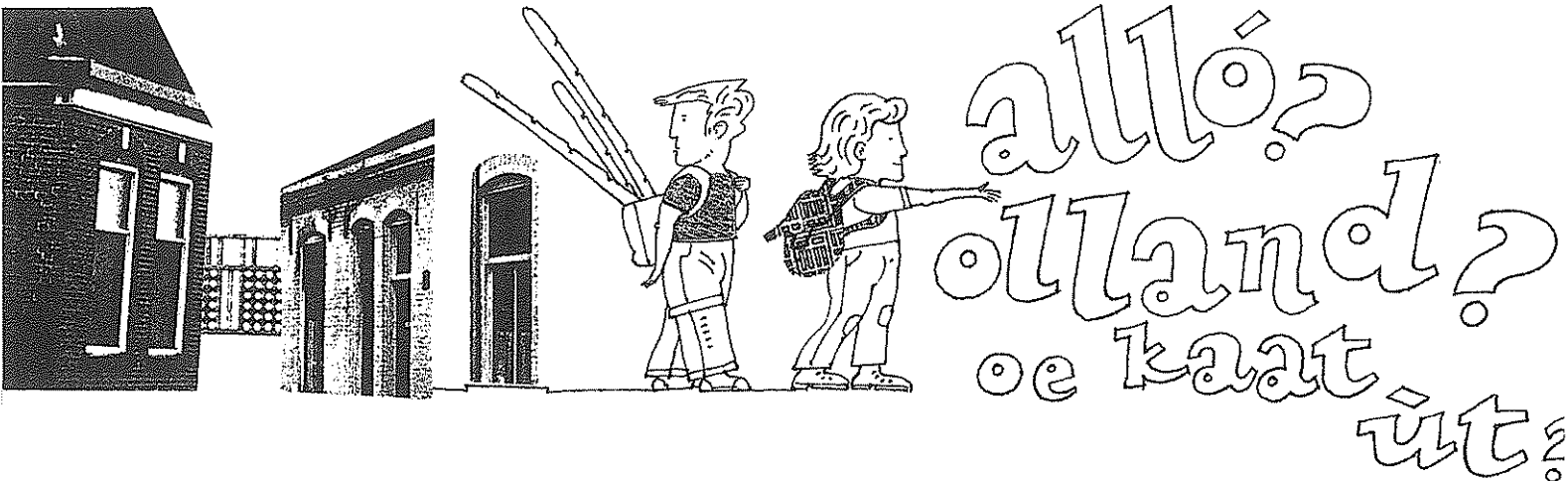
„We zouden het wel beter willen spreken,” zei René toen.

„Dan nodig ik jullie uit om als je een weekje vrij hebt, onze logés te zijn,” had vader gezegd. „Reken maar dat je na afloop vloeiend Nederlands spreekt.”

Nu is het zover. René en André stappen uit de trein. José ziet dat er twee lange dingen uit hun tas steken. Ze weet wel wat dat zijn: stokbroden. Mm, lekker, denkt ze, straks eten we stokbrood met kruidenboter en paté.

René en André worden beleefd begroet. Ze doen hun best om Nederlands te spreken en dat lukt vrij aardig. Ze vertellen dat er in de trein veel coupés leeg waren. Daarom hadden ze languit liggen slapen, ieder op een bank.

„Nou,” grinnikt vader, „jullie zijn nu vast en zeker goed uitgerust, want we hebben een drukke week voor de boeg, reken maar!”

Het lekt in de theepot

Thea is alleen thuis. Ze leest een spannend boek. Het is stil in huis. Je hoort alleen het snorren van de katers Theo en Thijs en het tikken van de regen op de ruiten.

Thea rolt zich op in haar stoel. Het tikken van de regen past goed bij het spannende verhaal. Thea heeft rode blosjes op haar wangen van de spanning. Als ze een blad omslaat, kijkt ze plotseling op.

„Hé,” zegt ze, „die regen tikt wel erg hard.” Ze kijkt naar buiten en ziet dat het intussen droog is.

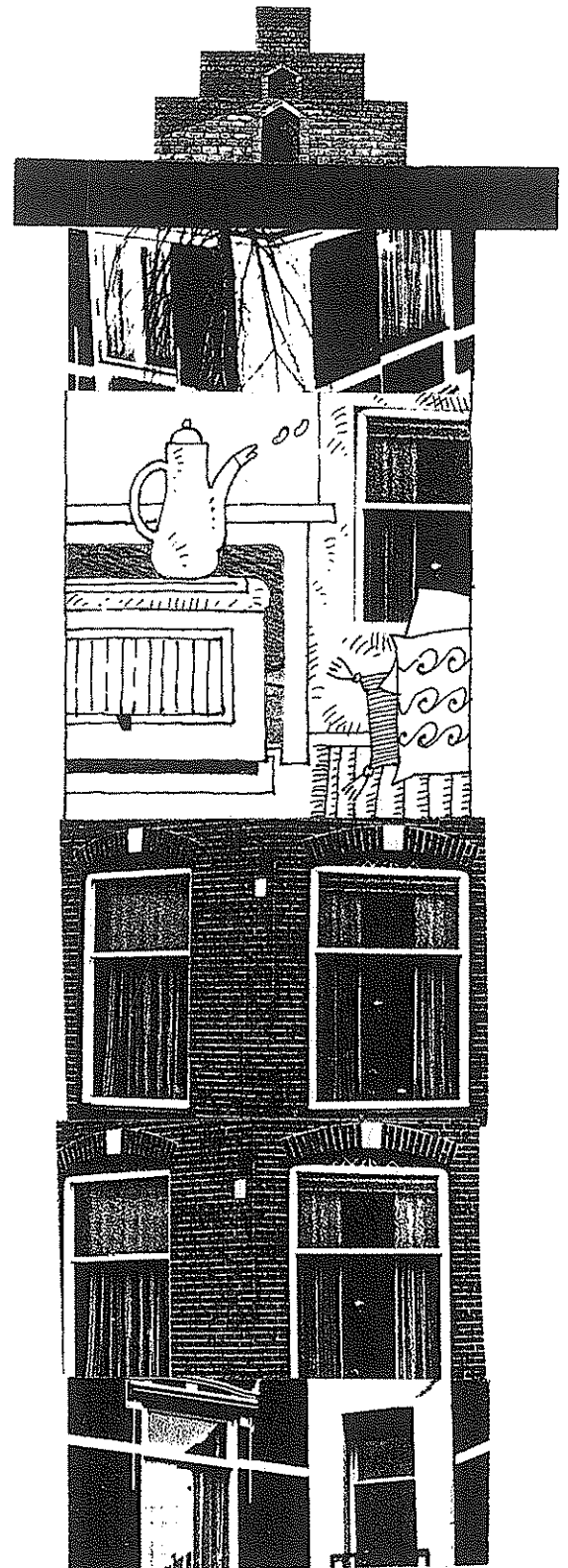
„Hoe kan dat nou?” Thea loopt in de richting van het geluid. Het komt uit de erker. En ja hoor, het lekt in de erker. De vensterbank staat blank.

Ik moet gauw iets onder het lek zetten, denkt Thea, anders wordt de vloerbedekking ook nog nat. Ze kijkt rond en ziet de theepot. Ze haalt hem uit de theemuts en zet hem onder het lek.

Met een theedoek maakt ze de vensterbank droog. Hè, ik wou dat papa thuiskwam, denkt ze, want ik weet niet of dat met die theepot wel zo’n goede methode is.

Papa zou tegen theetijd terug zijn, zodat we samen thee konden drinken. Kersentheë wilde hij, dat zei hij nog voordat hij wegging. Weet je wat, ik zet alvast theewater op, en ik spoel twee theeglazen om. Als Thea in de keuken is, hoort ze haar vader thuiskomen.

Maar van theedrinken komt niets, want hij wil eerst het lek dichten. Bovendien is de theepot niet te gebruiken. Die heeft op het ogenblik ander werk!

Een speurtocht met de familie

Een keer per jaar is er een dorpsfeest in mijn gemeente. 's Morgens zijn er dan o.a. enkele markten en 's middags is er een speurtocht voor gezinnen. We zijn nu net thuis van die speurtocht. Gelukkig was het mooi weer, maar verder is het ons wel een beetje tegengevallen.

Er deden dit jaar een heleboel mensen mee, want het was mooi weer. De leiding vertelde mijn moeder dat er zo'n dertig gezinnen mee hebben gedaan. Wij hadden ook nog een logé en die is ook meegelopen. Men had wel enige angst dat er een ongeluk zou gebeuren. Alles is echter goed gegaan en iedereen is weer veilig thuisgekomen. Mijn kleine zusje ligt nu wat dromerig in haar slaapkamer. Voor haar was de tocht veel te lang. Om twee uur gingen we weg met een blad met daarop allerlei aanwijzingen. Wij waren nr. 16. Onderweg moesten we bijv. opdrachten uitvoeren en ook allerlei vragen beantwoorden. Sommige gezinnen hadden alle vragen beantwoord, maar ons gezin heeft het allemaal niet zo goed gedaan. De vragen waren niet zo eenvoudig. Je moest zelfs ook nog een keer iets uitrekenen, iets opzoeken, iets uitleggen, enz.

Onderweg hebben we dikwijls gestopt omdat mijn zusje klaagde over moeheid. Geduldig wachtten we iedere keer tot we weer verder konden wandelen. Na anderhalf uur kwamen we bij een rustpost. Daar hebben we ongeveer een halfuur gerust.

Mijn ouders dronken wat kersenthee en de kinderen kregen een ijsje. Daar was ook nog een speelplaats in de buurt. We hadden een paraplu meegenomen, maar die hebben we niet nodig gehad. De omgeving bij ons in de buurt is wel leuk. Er waren zelfs twee kastelen te zien. Om half zes waren we thuis.

Nu zitten we allemaal wat uitgeblust op de bank in de woonkamer.

